

Sedmdesát čtyři let od Velkého vítězství

V Praze, Brně, Ostravě a na mnoha dalších místech České republiky si občané připomněli 74. výročí konce 2. světové války v Evropě a osvobození naší vlasti spojeneckými vojsky. Válka si vyžádala více než 60 milionů obětí a byla největším a nejvíce zničujícím válečným požárem v dějinách lidstva!

Státní svátek Den vítězství od porážky fašistického Německa oslavila ČR 8. května pietním aktem za účas-

ti válečných veteránů u Národního památníku na vrchu Vítkově v Praze. Jak informovaly Haló noviny (mh), prezident Miloš Zeman a ostatní nejvyšší představitelé státu položili věnce k tamnímu Hrobu neznámého vojína, na němž je v žule vytesáno „Sláva hrdinům, padlým za vlast“.

Věnce se Zemanem k památníku položili předsedové Senátu Jaroslav Kubera a Sněmovny Radek Vondráček, premiér Andrej Babiš, ministr

obran Lubomír Metnar a pražský primátor Zdeněk Hřib. Památku padlých uctili položením věnců také zástupci vlasteneckých spolků – Českého svazu bojovníků za svobodu, České obce sokolské, válečných veteránů a církví.

„Vzdáváme hold a úctu všem našim vojákům, legionářům, kteří bojovali za svobodu naší země,“ řekl Babiš novinářům. Konec války je podle něj důležité připomínat mladší generaci. „Desítky milionů pad-

lých, tato situace už nikdy nesmí nastat,“ řekl ministr.

Před pietním aktem vojáci před památník přinesli historické armádní prapory, ceremoniálu předcházela také průlet dvojice stíhacích letounů JAS – 39 Gripen a státní hymna. Po aktu následovala minuta ticha za všechny, kteří položili životy za svobodu a samostatnost republiky. Zazněly rovněž salvy, vypálené čestnou stráží. Vojenskou přehlídku vykonal ministr Metnar s náčelníkem gene-

rálního štábu Alešem Opatou. Prezident pozdravil přítomné vojáky a veterány, poklonil se u Hrobu neznámého vojína a za přítomnosti přihlížejících Pražanů, kteří přišli na Vítkov s rodinami, držel minutu ticha.

Na pražském hřbitově v Chodově 9. května Pražané uctili památku zde pochovaných 263 rudoarmějců, padlých při osvobození našeho hlavního města, a 31 padlých pražských povstalců z Chodova a okolí.

(Pokračování na s. 2)

Hlavnímu útoku čelil SSSR

Před 74 lety bylo přemoženo zlo v historii lidstva, což stálo neuvěřitelný počet lidských životů. Sovětský svaz čelil hlavnímu útoku nacistického Německa a přišel o 27 milionů svých občanů. Uvedl to v projevu v rámci oslav konce druhé světové války na ruské ambasádě v Praze velvyslanec RF v České republice Alexandr Zmejevskij.

Ten ve svém projevu zmínil, že letos si svět připomíná 80 let od začátku druhé světové války, a připomněl, že se její přehodnotit stalo rozbití Československa mnichovskou dohodou v roce 1938. „Události roku 1938 jsou výstižným příkladem toho, jakým katastrofálním následkům přivádí zanedbávání norem mezinárodního práva, víra ve vlastní neomylnost, sázka na národní a rasovou nadřazenost,“ řekl Zmejevskij.

Za českou stranu přednesl projev prezident Miloš Zeman. Jako tradičně mluvit spatra a plynou ruštinou. „Jde o vítězství nad německým nacismem. Ten byl založen na rasové nenávisti. Nyní je hrozbou jiná nenávist, náboženská, konkrétně islámský fundamentalismus,“ varoval Zeman a vyzval k boji proti teroristům, dokud si jejich činy nevyžádají stejné

obětí jako činy nacistů. „Nepodařilo se mi, bohužel, přesvědčit všechny, že islámský terorismus má stejnou váhu jako terorismus nacistický. Pokud se nám nepodaří zastavit tento terorismus v jeho počátcích, oběti budou stejné jako v případě nacistického Německa,“ upozornil Zeman a nezapomněl poděkovat ruské straně za to, jaký podíl měla na osvobození nejen naší vlasti, ale celé Evropy.

Zmejevskij kritizoval, že v řadě evropských zemí včetně ČR dochází k pokusům o zkreslení dějin a zamlčuje se role SSSR při osvobození velké části Evropy. „Chtěl bych obzvlášť ocenit osobní přínos prezidenta České republiky Miloše Zemana k zachování historické pravdy,“ řekl.

Tento postoj ocenila i místopředsedkyně ÚV KSČM a vedoucí kandidátka pro volby do Evropského parlamentu Kateřina Konečná (KSČM – Česká levice společně!). „Jsem ráda, že se pan prezident nebojí ocenit památku těch, kteří se skutečně podíleli na celosvětovém míru. Ač se to dnes bohužel příliš nenosí,“ komentovala projevy obou státníků Konečná.

„Chtěl bych u příležitosti 9. května, Dne osvobození, ocenit účast prezidenta Miloše Zemana na slavnostním

aktu a recepci na Velvyslanectví Ruské federace. Je to symbolické v době, kdy se část pravice snaží neustále rozdmýchávat protiruskou hysterii. Slova „nikdo nebude zapomenut, nic nebude zapomenuto“ jsou velice důležitá. Vedle nezbytnosti boje s terorismem, který prezident ve svém projevu zmínil, bych výrazně upozornil na vzrůstající nebezpečí fašismu a autoritářství. To nesmí být podceňováno,“ dodal pro Haló noviny místopředseda ÚV KSČM Stanislav Grospič, který na ruském velvyslanectví také nechyběl.

Oslav se zúčastnil i bývalý prezident Václav Klaus, předseda Poslanecké sněmovny Radek Vondráček (ANO), první čs. kosmonaut Vladimír Remek, někdejší ředitelka Energetického regulačního úřadu Alena Vításková, zpěvačka Helena Vondráčková, poslanci Miroslav Grebeníček a Ivo Pojezný (oba KSČM), pokořitel kanálu La Manche Jan Novák...

Rudá armáda nesla hlavní zátěž bojů proti nacistickému Německu a jeho spojencům. Od nacistické okupace osvobodila většinu území Československa, přičemž zde padlo přes 140 000 sovětských vojáků.

(Haló noviny – pk, 10. 5. 2019)

Na pietním aktu na Čestném pohřebišti rudoarmějců na Olšanech (zleva) Eva Holečková a Věra Biněvská s vnučkou Věrou Švejkovou. Biněvská je někdejší příslušnicí 1. čs. armádního sboru Ludvíka Svobody. Holečková také jako místopředsedkyně SV ČR s jeho předsedou Janem Minářem a členem předsednictva SV ČR Vladimírem Mlejneckým položili kytici k památníku rudoarmějců, kteří spí věčný sen v české zemi. FOTO – Miroslav Havlík

Změna otevření kanceláře SV ČR!

Kancelář bude přístupná v úterý a ve čtvrtek od 10 do 15 hodin – Alena Grospičová (tel. 607 715 152). Po telefonické domluvě s Evou Holečkovou kdykoliv (tel. 728 009 737)

Odmítáme útoky proti všemu vlasteneckému a pokrokovému!

V dubnu zasedala Celostátní rada Slovanského výboru ČR

Situace ve světě je ovlivňována výkyvy v hospodářství světového kapitalismu, který se nemůže vyhnout opakujícím se krizím, z nichž těžce hledá východisko a tak je hledá v lokálních válkách. S velkým humbukem bylo oslavováno 70. výročí založení Severoatlantické aliance a přes všechny řeči o ochraně demokracie a další fráze je skutečnost, že tento pakt za celou tu dobu vyvolal řadu válek na Blízkém východě, předtím ve Vietnamu a Koreji. Nyní je napjatá situace ve Venezuele, kde chtějí Venezuelci řídit svoji zemi bez amerického protektorátu. Tak v úvodu dubnového

Předseda SV ČR Jan Minář (stojící) při projevu na zasedání Celostátní rady. FOTO – Miroslav Havlík

zasedání Celostátní rady Slovanského výboru (SV) ČR zhodnotil zahraniční politickou situaci jeho předseda docent Jan Minář, který je zároveň i místopředsedou Mezinárodní slovanské rady.

Rusko má dostatečné prostředky ke zničení protivníka

Připomněl dále, že USA mají stovky vojenských základů po celém světě, jimiž obklopují zvláště území Ruska. A je divné, že jeden stát je veřejně Západem označován za nepřítel – to znamená Rusko! To by v předcházejících dobách už bylo na mimořádnou situaci před válkou, řekl Mi-

nář. Rusko si ale počíná velmi umírněně. Ovšem když je potřeba tak prezident Putin nebo ministr zahraničí Lavrov oznámí, že Rusko má dostatečné prostředky ke zničení jakéhokoliv protivníka. A k tomu oba, že by případnou válku nevyhrál nikdo, protože by znamenala všeobecné zničení lidstva i života na Zemi! „Pokud si někdo myslí, že by přežil v nějakém protiatomovém krytu, tak by tam musel setrvat asi 300 let a až by vyšel ven, tak by našel na Zemi zničenou krajinu, pokud by se do té doby nezbláznil,“ nastínil strašlivou vizi předseda.

(Pokračování na s. 3)

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Sedmdesát čtyři let od Velkého vítězství

(Dokončení ze s. 1)

Pieta u pomníku Díky, Ameriko!

Pátého května již tradičně projel centrem Plzně vítězný Convoy of Liberty. Tvořilo jej 260 historických vojenských vozidel, vyrobených v USA, Kanadě a Velké Británii. Na čele defilé jel veterán George Thompson (94 let), který západočeskou metropoli osvobodil s 3. americkou armádou, již velel generál Patton. Do Plzně zavítalo i dalších pět amerických veteránů a čtyři belgičtí. Slavnosti Svobody zakončil 6. května vzpomínkový akt u pomníku, nazvaného Díky, Ameriko! Je v tomto symbolu obsažen i dík za zcela zbytečné rozbombardování plzeňské škodovky nálety Američanů na konci války!?

Noční vlci se poklonili padlým rudoarmějcům

Mezinárodní motoristická jízda Cesty vítězství 2019 z Moskvy do Berlína jako součást oslav 74. výročí porážky fašistického Německa měla 5. května zastávku v Brně a 6. května dorazila do našeho hlavního města. Napsaly to Haló noviny – vž, mh. Noční vlci jsou známí podporou ruského prezidenta Vladimíra Putina, posílají o provázející místní i jiné zahraniční motorkáře. Navštívili Čestné pohřebiště Sovětské armády na Ústředním hřbitově v brně. Položením věnců a kytic uctili motorkáři památku více než 3600 rudoarmějců, kteří byli zabiti v dubnu 1945 v bo-

jích s německými fašisty při osvobození jihu Moravy. Zúčastnili se i vzpomínkového setkání k 74. výročí osvobození ve Starovičkách na Břeclavsku. V Praze pak na Čestném pohřebišti rudoarmějců na Olšanech uctili památku 150 tisíc sovětských vojáků, kteří padli při osvobození Československa. Tady je velmi srdečně s desítkami dalších příznivců také přivítala bývalá poslankyně Marta Semelová, předsedkyně Krajského výboru KSČM Praha. Navzdory primitivním provokatérům, kteří u brány na Olšanské hřbitovy demonstrovali s vlajkami EU, USA a NATO.

Pieta u Českého rozhlasu a v pankrácké sekýrárně

„Není větší obětí, kterou kdokoli může přinést, než položit vlastní život,“ prohlásil 5. května při pietním aktu u budovy Českého rozhlasu na pražské Vinohradské třídě předseda Senátu Jaroslav Kubera. Zdůraznil, jak Pražané spontánně vyslyšeli 5. května 1945 vysílání rozhlasu, volajícího o pomoc, které zaznělo ve 12 hodin a 33 minut. Primátor Zdeněk Hřib tu v projevu ocenil to, jak téměř nevyzbrojení povstalci si museli uvědomit, jakému vzdorují protivníkovi, a proto nečekali na svobodu z rukou jiného, chtěli si ji vzít sami a vrátit tak národu čest a hrdost. Mnoho z nich své rozhodnutí zaplatilo životem a tím i dnešní svobodu. Ve Vokovicích bojoval v povstání proti německým okupantům i Emil Šneberg, který vylíčil historikům, že nepravdivě líčí různě

Noční vlci přijíždějí k Olšanským hřbitovům

FOTO – Eva Holečková

Jeden ze sympatických ruských motorkářů

FOTO – Eva Holečková

události v Pražském povstání, v němž v bojích s Němci přišlo o život asi 10 tisíc vlastenců.

V Pankrácké věznici položili 3. května politici a studenti věnce ke gilotině v popravní místnosti – sekýrárně. Hitlerovští kati tady stáli hlavy 1075 lidem, z nichž 155 bylo žen. Poslední poprava se tady konala na úsvitu svobody 26. dubna 1945. V tento den Rudá armáda osvobodila Brno

Na Slivici padli poslední výstřely války

U Památníku Vítězství na Slivici proběhl 11. května pietní akt, který připomněl poslední velkou bitvu druhé světové války v Evropě.

Za Středočeský kraj uctili památku obětí radní Robert Bezděk (ANO),

Karel Horčíčka (ČSSD) a předseda výboru pro památkovou péči, kulturu a cestovní ruch Zdeněk Štefek (KSČM). „I letos musím ocenit bohatý program, který poutavou formou přibližuje historické události všem generacím. A musím opět poděkovat organizátorům a jmenovitě zejména řediteli Hornického muzea v Příbrami panu Velflovi,“ řekl Štefek.

U památníku proběhla také prezentace historické i soudobé vojenské techniky, vrcholem akce byla ukázka bojů na Příbramsku v květnu 1945. V bojích byly k vidění i zajímavé kusy historické techniky hitlerovského Německa, sovětské a americké armády.

Svou činnost představil také 13. dělostřelecký pluk Jince, Hasičský zá-

chranný sbor Středočeského kraje i Policie ČR, na akci se podílela i Armáda ČR, obec Milín, město Příbram, Hornické muzeum Příbram, kluby vojenské historie a Český svaz bojovníků za svobodu.

(Haló noviny 13. 5. 2019 – zs)

Úcta sovětským tankistům

Devátého května se uskutečnilo na Smíchově, na Náměstí Kinských vzpomínkové shromáždění na sovětské osvoboditele Prahy. Na místě, kde stával tank T-34, číslo 23, který symbolicky jako první přispěchal od Berlína na pomoc hrdinně bojující povstalecké Praze. Tank byl odstraněn primitivními obrazoborci! Shromáždění uspořádal KV KSČM Praha.

(jel)

Odmítáme útoky proti všemu vlasteneckému

(Dokončení ze s. 1)

Evropská unie je nereformovatelná!

Podle Minář se nadnárodní a globální kapitál domnívá, že může donekonečna zvyšovat výrobu a tím i zisky. Jenomže země není nafukovací. A pokud budou zničeny podstatné přírodní zdroje jako jsou lesy tropické či mírného zemského pásma, zvláště v severní Asii, tak se lidé začnou dusit a nebudou mít dostatek vody. Takže tento způsob kapitalistického hospodaření není trvale udržitelný. A jestliže představitelé velmocí toto nevezmou patřičně v úvahu, tak další vývoj bude velmi nejistý. V Africe se čím dál více hlásí nedostatek vody, což vyvolává i místní boje a migraci, kterou využívají USA k hospodářské válce s Evropou, kam jsou migranti posíláni. To svědčí také o tom, že Evropská unie je nereformovatelná, protože není schopna uchránit ani vnější schengenský prostor.

Situace na Ukrajině je nebezpečná

Minář je velmi skeptický k názorům, jež se ozývají někdy i z levého politického spektra, že v Evropské unii nějací levicoví poslanci Evropského parlamentu něco mohou změnit. Je to nesmysl! Neboť EU byla vytvořena velkým kapitálem v jeho zájmu a pro jeho zisky a půl stovky poslanců levicové frakce v 700 členném EP tuto organizaci nezmění na socialistickou! Jsem zastáncem říkat čistou pravdu – i když je nepřijemná.

Předseda také zmínil rozhovory prezidenta USA Donalda Trumpa s nejvyšším představitelem KLDK Kim – Čong unem, kdy Trump požadoval jednostranné raketové odzbrojení KLDK a ukončení jejího případného atomového výzkumu. Ovšem schází i druhá stránka věci – aby USA stáhly vojáky z jižní Koreje a svoje zbraně hromadného ničení. Zrovna takovou nerovnováhou je, že v Evropě zůstalo NATO, zatímco Varšavská smlouva byla rozpuštěna. Je to jednoznačně vina Gorbačovovy zrady! Údajně bylo slibováno, že se NATO nebude rozšiřovat na východ, nebude do svazku přijímat bývalé socialistické státy, což nebylo potvrzeno písemnou smlouvou. A teď už je tedy NATO až v Pobaltí, usiluje o Ukrajinu. Zde je situace nebezpečná tím, že poměry na Ukrajině jsou hospodářsky velmi špatné a nestálé. A ukrajinská vláda, která uctívá fašistu Bandera, může se snažit řešit své problémy napadením východní Ukrajiny, která je už po staletí obývaná Rusy, kteří nemají nejmenší zájem podřízovat se fašistické kyjevské vládě.

Překrucovači historie, zrádci a kolaboranti

„Doma jsme byli svědky bombastického až hysterického uctívání dvacetileté přítomnosti ČR v NATO. Je to skvrna na české politice, kdy vláda dovolila přelety letounů NATO k bombardování Jugoslávie. Toho Srbska, které k naší zemi bylo vždy přátelské a podporovalo nás v těžkých dobách,“ kritizoval Minář. „Pokračují

všelijaké ubohé a nechutné útoky v ČR, zaměřené proti čemukoliv pokrokovějšímu a případně vlasteneckému. Je napadán Český svaz bojovníků za svobodu. Nejpřestížnější vlastenecká organizace těch, kteří skutečně hájili s nasazením vlastního života naši nezávislost, svobodu a existenci. Je třeba odmítat překrucování historie, výsledků 2. světové války. O to se pokoušejí také organizace odsunutých sudetských Němců. A nejdopornější kolaboranti a zrádci, kteří jezdí na jejich srazy a nazývají je milými krajan. V tom vynikají lidovci. Doufáme, že jim to voliči náležitě spočítají ve volbách.“

Nástin projektu slovanského socialismu

Minář dále informoval Celostátní radu o zasedání Mezinárodní slovanské rady (MSR) v Moskvě na přelomu ledna a února, která projednala situaci ve všech slovanských zemích, činnost národních slovanských výborů. Zvláštní pozornost byla v Moskvě věnována vystoupení Sergeje Kostjana, předsedy Běloruského slovanského výboru o projektu slovanského socialismu. V podstatě je to nástin socialismu, poučeného předcházejícím vývojem, který by se již měl vyhnout některým nedostatkům a opírat se o historické vlastnosti slovanského společenství. Především tedy o kolektivismus, vztah ke zdravému společenství a k rodině. To je v dnešní době velmi důležité, kdy rodina je cílem útoků všelijakých lidskoprávních pomatenců. Tento Kostjanův navrhovaný projekt bude dále rozpracováván.

Druhý projekt v Moskvě pak představil předseda MSR Sergej Baburin. Týkal se mezinárodní situace ve světě a posílení vzájemné důvěry mezi státy, neboť slovanské hnutí myslí i na širší souvislosti v zájmu zachování světového míru. Účastníci zasedání MSR byli také pozváni do Vel-

kého sjezdového paláce v Kremlu na koncert, uspořádaný na paměť 10. výročí nastoupení posledního patriarchy ruské pravoslavné církve.

Na úvod koncertu vystoupil prezident Ruské federace Vladimir Putin.

JAN JELÍNEK

Devátý květen na Olšanech

„Právě 9. květen je pro nás dnem osvobození, ačkoli naši mocipáni tvrdí něco jiného,“ uvedl první místopředseda ÚV KSČM Petr Šimůnek na Čestném rudoarmějském pohřebišti Olšanských hřbitovů v Praze. Proto právě 9. května, kdy před 74 lety nad ránem přijely do hlavního města první sovětské tanky, kladou pražští komunisté a zástupci vlasteneckých a levicových organizací (Slovanského výboru, OI Ne základnám, KČP, LKŽ, Společnosti česko-kubánského přátelství aj., SDS a KSČ) společně

květiny k tamnímu centrálnímu pomníku. „Rudá armáda přijela zdálky a její cesta byla těžká. Padlo 27 milionů sovětských občanů i za naši záchranu,“ podtrhl člen ÚV KSČ Petr Mareš, na něhož navázal kandidát do EP za autentickou levici Petr Pick. Osvoboditelům musíme být vděční za to, že tu jsme a můžeme mluvit česky. Jak zdůraznila předsedkyně KV KSČM Praha Marta Semelová, naším společným úkolem je naplnovat odkaz padlých.

Haló noviny, Monika HOŘENÍ

Pamětní medaile od Běloruského slovanského výboru

Běloruský slovanský výbor významně Stanislava Grospiče, poslance Parlamentu ČR a místopředsedu ÚV KSČM, a Jana Jelínka, člena předsednictva Slovanského výboru (SV) ČR a vedoucího redaktora měsíčního Slovanská vzájemnost, „Pamětní medailí 100 let slovanského hnutí v Bělorusku 1919 – 2019.“

Na líci zlaté medaile je také připomenuto 100 roků, které předloni uplynuly od Velké říjnové soci-

alistické revoluce. Grospič a Jelínek ocenění obdrželi za dlouholetou činnost v mezinárodním slovanském hnutí. Pamětní medaile jim byly slavnostně předány předsedou SV ČR a místopředsedou Mezinárodní slovanské rady Janem Minářem na pražském dubnovém zasedání Celostátní rady SV ČR. Za S. Grospiče převzala významání jeho žena Alena, členka předsednictva SV ČR.

(SV)

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Hejný jako chobotnice

Jsem přesvědčen, že i v tak exaktní vědě, jakou je matematika má svoboda myšlení skutečné místo, jinak by se věda nikam nehýbala, ustrnula by. Jenže v mém pojetí (člověka, který matematiku dennodenně potřebuje), se na rozdíl od pana Hejného, jedná o svobodomyšlenost zřetelně vymezenou, již historicky zjištěnými a ověřenými mantinely. Za tisíce let vývoje matematiky se dospělo k postulátům a zákonitostem, a historie už mylná řešení eliminovala.

Nebudeme-li replikovat zkušenosti předchozích generací, zanikneme jako tupá masa neschopná se poučit z historie a z již (mnohdy i krvavě) eliminovaných chyb. Žádná přednost z toho, že se vlastnoručně dobereme osobního poznání, že se mylným řešením můžeme zabít, nás vývojově dopředu neposune.

Ke stejnému matematickému výsledku se můžete dobrat různými způsoby, ale vždy to musí mít repro-

dukovatelnou a opakovatelnou podstatu. Nikoliv metodu pokus-omyl, či hádání tisícíhlavého dětského stáda kudy ovečky uniknou zlému vlku.

Hejný, a jeho nekritičtí obdivovatelé, prosazují liberalizmus nejhrubšího ražení, když se žádá, aby si každé dítě našlo svůj vlastní přístup k něčemu, čemu často ani nerozumí, k něčemu, co ani neumí myšlenkově uchopit již jen na úrovni vstřebání samotného zadání. **Ve skutečnosti se Hejného metodou prosazuje do exaktního vědění naprostý chaos.** Ať si každé dítě dělá, co chce, ale hlavně ať si o tom popovídají. Hlavně ať to děti baví, ať zaplácnou hodinu matematiky hraním matematického binga, šipičkami, krokováním a sčítáním zvířátek s ovocem a dopravními prostředky. Vždyť podle nekritických obdivovatelů je nejnáhornějším důkazem úspěšnosti Hejného metody přece to, že to děti baví. **Nikoliv to, že něco umějí.** Konec konců, vždyť i sám pánbůh stvo-

řitel Hejný výslovně tvrdí, že nechce děti učit matematiku (slova z video záznamu), a že maturitu z matematiky považuje za státem organizovaný teroristický čin.

Podle pana Hejného učitel nemá být učitel, stačí, když je moderátorem chaosu. Najměme tedy do škol manažery, diskutéry, či vlastně – proč někoho najímat? Když pan Hejný vlastními slovy deklaruje, že dětem stačí kalkulačka v telefonu, protože na něm vše spočítá. Tak k čemu je vůbec matematika? Dítěti jistě dostatečně pro život stačí vědět, že husa s kozou dohromady je osm myši. To přece chápe každý hňup. Takže když nepotřebuji „vzdělávatele“, nepotřebuji ani školu – k čemu, vždyť mám přece telefon.

Smutnou paralelou jsou chobotnice. Nesmírně inteligentní živočich, jehož darwinovskou smůlou je, že své vlastní poznání neumí předávat další generaci. Takže ano, z našich dětí budou dle Hejného vývojového přístupu chobotničky. Modrá, a zele-

ná, ... a to už tu myslím bylo. Byly z plastelíny a uměly mluvit. Děti jsou také tvárné, ale některé umí i hovořit, třeba nejen o tom masmediálně přitažlivém kliše, jak jsou Hejného matematikou nadšené (ty, které si rády hrají to přece nebudou popírat), ale také o tom, že mnohdy jiné, hloubavější a čestnější děti vůbec nechápou, co se po nich chce, a že sami cítí, že se do školy až tak moc nemá chodit si jen hrát. A že svým rodičům vůbec neumí vysvětlit, co se o hodinách matematiky učí, a že si i v páté třídě počítají v krámě na prstech, zda mají na žvýkačky. Jde jim to kupování blbě, protože sebou nemají počítací tabulku s řádky a sloupečky. A šipičky, autobusy, či myšmi pomnožené husy s kozama, jsou vietnamským prodejcům tak nějak ukradené.

Ing. Jan Námišník, CSc.

PS: Našeho syna jsme po prvním pololetí čtvrté třídy přemístili do školy, kam má Hejný vstup striktně zakázán.

Vnitropolitický boj v USA

Americké ministerstvo spravedlnosti v roce 2017 pověřilo bývalého ředitele Federálního úřadu pro vy-

šetřování (FBI) Roberta Muellera, aby vedl zvláštní vyšetřování možné spolupráce mezi Ruskem a zá-

stupci předvolební kampaně současného amerického prezidenta Donalda Trumpa s cílem ovlivnit prezidentské volby v roce 2016. Po téměř dvou letech ukončil Mueller svou práci a zprávu o svém vyšetřování předal americkému ministru spravedlnosti Williamu Barrovi, který zároveň vykonává funkci generálního prokurátora. Ten poté prohlásil, že americký prezident Donald Trump, nikdo z jeho štábu a ani žádný jiný Američan v této věci s Moskvou nespoulucoval.

Samozřejmě se k Muellerově zprávě vyjádřili také Rusové. „V té podobě, v níž byla Muellerova zpráva uveřejněna, neobsahuje žádnou novou informaci. Veškeré tyto informace byly tak či onak zveřejněny různými zdroji a různými médii. Neobsahuje nadále žádné odůvodněné důkazy toho, že Ruská federace prý zasáhla do volebního procesu v Americe,“ okomentoval mluvčí ruského prezidenta Peskov závěr Muellerovy komise. „A když nebudeme mluvit vážně, u nás by snad projevila o tuto zprávu zájem Účetní komora. Na co byly utráceny peníze amerických daňových poplatníků? Ale tyto otázky ať kladou sami američtí daňoví poplatníci,“ dodal Peskov. Ministr Barr rovněž řekl, že Bílý dům s Muellerem plně spolupracoval, ačkoli Trump měl vůči vyšetřování výhrady, neboť byl přesvědčen, že ho doprovázejí nelegální úniky informací. Trump v minulosti opakovaně vyšetřování označil za hon na čarodějnice a dodal, že je ostuda, že si země tímto musela projít. Ministr dále uvedl,

že Trump se rozhodl nevyužít svých pravomocí, které ho opravňují k utajení některých pasáží zprávy.

Podle reakcí z amerických médií je zřejmé, že výsledek Muellerova vyšetřování se nelíbí, protože šance na pokračování kauzy směrem k impeachmentu současného prezidenta USA jsou mizivé. Naopak se objevil nečekaný prvek, se kterým nikdo nepočítal. Generální prokurátor Ukrajiny Jurij Lucenko poskytl rozhovor americkým novinářům, ve kterém tvrdí, že ukrajinští vládní politici podporovali zvolení Hillary Clinton prezidentkou. A to nejen morálně, ale i fakticky sbíráním kompromitujících materiálů na Donalda Trumpa a jeho volební štáb. Generální prokurátor USA William Barr se už začal zabývat vyšetřováním této kyjevské kauzy. Odborníci tvrdí, že tzv. „Ukrajinate“ může být mnohem vážnější než Muellerovo prázdňé vyšetřování proti Rusku.

A dále je více než pravděpodobné, že s tímto případem souvisí nedávné zatčení Juliana Assangeho, zakladatele Wikileaks, kterého po sedmi letech vydalo ekvádorské velvyslanectví ve Velké Británii. Právě skrze Wikileaks byl publikován dopis Demokratické strany USA, ve kterých se často hovořilo o Ukrajině. Zdá se, že scénář tohoto Trumpova protiútku je dávkován tak, aby kulminoval okolo roku 2020 v nových prezidentských volbách. Ve své podstatě se celá tato antitrumpovská kampaň obrací proti jejím stvořitelům. Že by zde zafungovalo klasické, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá?

MIROSLAV HAVLÍK

„Svět. Rusko. Krym. Nová skutečnost“

Bylo hlavní téma pátého ročníku Jaltského mezinárodního ekonomického fóra, které udávalo tón všem třem dnům konference. Před pěti lety poloostrov vstoupil do ruské federace a tato akce dokazuje, že izolace Krymu je mýtem. Němci, Italové, Francouzi, ale i Indové, Afričané. Cizinců zde bylo mnoho, jako vždy, letos z 89 zemí světa. „Jaltské

mezinárodní ekonomické fórum, to je instrument, který nám umožňuje rozbít politické bariéry vznikající ve světě“, sdělil Sergej Aksjonov, premiér Krymu, při zahájení konference a dodal, že akcí budou dále rozvíjet p, protože zahraniční obchodníci, kteří zde pobývají, se vrací domů s pocitem, že s Ruskem je možné a nutné pracovat. **ria.ru**

Neušlo nám

Teroristé v Rusku a ve světě

Množství teroristických útoků v Rusku se od roku 2010 stonásobně snížilo. Sdělil to ředitel FSB Alexandr Bortnikov na zahájení Konference o boji proti mezinárodnímu terorismu, která se konala v Petrohradu. Uvedl, že Rusko se jako jedna z prvních zemí setkala tváří v tvář s útoky mezinárodních teroristů.

„Naše země utrpěla strašné ztráty v důsledku nelidských ničení domů a letadel, krvavých teroristických útoků v metru a bezprecedentně cílených vražd občanů v Budenovsku, Moskvě, Beslanu, Petrohradu a dalších městech“, řekl Alexandr Bortnikov. Odpovědí na tyto hrůzy bylo zformování celostátního systému boje proti terorismu, kde klíčovou roli hraje Národní protiteroristický výbor. Díky jeho činnosti byl snížen počet teroristických útoků ze 779 v roce 2010 na 9 v roce 2018, což je výrazný pokles.

Bortnikov dále sdělil, že mezinárodní teroristické organizace přemísťují své buňky z Blízkého Východu do zemí Evropy, střední a jihovýchodní Asie a že stále představují hrozbu většině zemí světa. Doplnil, že v minulém roce bylo ve světě provedeno 683 teroristických činů, při nichž zahynulo téměř 5000 a zraněno bylo 7000 lidí.

Jako vážnou hrozbu označil to, že teroristé mohou vstupovat do jiných zemí jako migranti (což, jak řekl, je možné vidět na příkladu Evropské unie, kde statisíce migrantů přicházejí z regionů s vysokou aktivitou teroristů) a potom mohou páchat útoky, vydávající se za vyřinuté jedince. **tass.ru**

Venezuela a konec pokusu o státní převrat?

Venezuelský prezident Nicolás Maduro prohlásil, že jeho vláda zcela kontroluje zemi. Jednání opozice a jejího vůdce Juana Guaidóa označil za klauniádu.

„Máme plnou kontrolu vlády, správy ozbrojených bolívarovských sil, kontrolu nad územím státu. Já jako ústavní prezident řídím národní vztahy, mezinárodní vztahy, řídím státní agendu, plním všechny své povinnosti,“ řekl v pořadu státní televize.

Maduro prohlásil, že jeho vláda bude i nadále vládnout zemi „s ústavou v ruce, v míru, demokraticky, společně s lidem“. „A ten neúspěšný pokus o státní převrat se zapíše do dějin jako komedie. Nejdříve vypadá příběh jako tragédie a pak se opakuje jako komedie. 11. dubna 2002 jsme tu měli tragédii v paláci Miraflores (pokus o svržení Huga Cháveze), a teď se to od 23. ledna opakuje jako komedie,“ řekl prezident.

Pokus o příchod opozice k moci v osobě předsedy Národního shromáždění Juana Guaidóa nazval Maduro „třemi měsíci klauniády severoamerického imperialismu, který se snaží napadnout moc ve Venezuele“. „Tři měsíce vítězství bolívarovské revoluce, lidové moci, občansko-vojenského svazu, tři měsíce míru a práce,“ zdůraznil.

sputniknews.com

Noční vlci na Čestném pohřebišti rudoarmějců na pražských Olšanských hřbitovech v Praze před jejich památníkem FOTO – Eva Holečková

Rusko – USA: spolupráce v kosmu

Rusko a USA vyjednávají smlouvu o koupi dvou dalších míst v ruské kosmické lodi Sojuz, aby se astronauti dostali na ISS a následně se vrátili na Zemi. Řekl to Sputniku výkonný ředitel Roskosmosu pro vesmírné programy pilotovaných letů Sergej Krikalev. Dříve bylo oznámeno, že rozpočet NASA pro fiskální rok 2020 obsahuje odkaz na možnost uzavřít smlouvu s Roskosmosem na nákup dvou míst v Sojuzu na

dopravu amerických astronautů na ISS na podzim 2019 a na jaře 2020. NASA vysvětluje tento krok tím, že během zkušebních letů nové americké kosmické lodi Dragon 2 společnosti SpaceX a Starliner společnosti Boeing mohou nastat problémy, což by pravděpodobně vedlo k nepřítomnosti amerického astronauta na ISS, který je nezbytný pro udržení amerického segmentu stanice. **sputniknews.com**

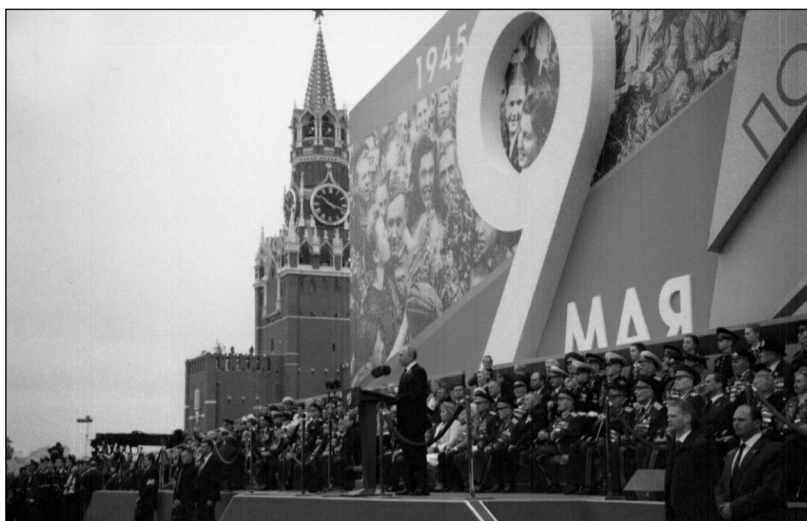
Tajuplné a nádherné ruské Telecké jezero

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Přehlídka Vítězství na Rudém náměstí

Devátého května 2019 se v 29 ruských městech konaly vojenské přehlídky, aby připomněly 74. výročí vítězství Rudé armády ve světové válce proti fašismu. Největší z nich tradičně proběhla v Moskvě na Rudém náměstí. Zúčastnilo se jí 13 600 v současné době sloužících vojáků, kteří se seřadili v útvaru na náměstí a později pochodovali před čestnou tribunou. Poprvé zde maširovaly i ženy z Vojenské akademie, za nimi jela vojenská technika. Premiéru měl kabriolet Aurus, ve kterém přijel ruský ministr obrany Sergej Šoju a zahájil přehlídku. Tento ruský automobil nahradil staré sovětské kabriolety Zil. Tradičně jako první bojové vozidlo jel tank T 34-85, který se účastnil bojů v této nejstrašlivější válce moderní historie.

Následovala současná bojová vozidla, tanky a různé dělostřelecké, raketové a podpurné komplexy. Diváci mohli například vidět systém S-400, jehož jméno se v současné době velice často objevuje v médiích v souvislosti s jeho prodejem do zahraničí. Vzdušná část přehlídky, kterou měl zakončit strategický bombardér TU-95, byla kvůli nepříznivému počasí zrušena. Oslavy se jako jeden z mála zahraničních hostů zúčast-

Prezident Vladimir Putin při projevu

FOTO – Alexej Nikolskij

Vojácký říz a jiskru přehlídce zažehli i tito pochodující muži s historickým praporem, který vítězně zavlál v Berlíně nad Reichstagem počátkem května 1945

Foto – Alexej Filippov

V ruských ozbrojených silách slouží také krásné ženy

FOTO – Alexej Filippov

nil předseda slovenského parlamentu Andrej Danko, kterého pozval předseda ruské Státní dumy Vjačeslav Volodin.

Ruský prezident Vladimir Putin ve svém projevu vyzdvihl hrdinství a sílu ruského národa v boji: „V dějinách naší země proběhlo mnoho hrdinských činů, ale zvláštní místo patří vítězství nad fašismem, odplatě nacistům za všechny jejich bestiality, za to, že se považovali za vyšší rasu, a rozpoutali hroznou válku. Tato opovážlivá síla si podrobila mnoho států. Proto beztrápnost zastírala nacistům oči. Mysleli si, že se jim podaří za několik týdnů porazit také Sovětský svaz, tisícileté histo-

rické Rusko. Nevyšlo jim to.“ Pokukoval také na to, co dnes vidíme i v naší zemi, když prohlásil: „Památky na Velkou vlasteneckou válku, na její pravdu, to je naše svědomí a naše odpovědnost.“

Dnes vidíme, jak jsou v řadě států zkruslovány válečné události, jak dělají modly z těch, kteří zapomněli na čest a lidskou důstojnost, přihluhovali nacismu, a teď nestyděte lžou svým dětem, zrazují své předky.“

Projev zakončil výzvou, aby si všechny země uvědomily společnou zodpovědnost za vytvoření účinného, rovnocenného a pro všechny bezpečného systému.

MIROSLAV HAVLÍK

Putin se ve Vladivostoku setkal s Kimem

Ve Vladivostoku se v dubnu setkali ruský prezident Vladimir Putin a severokorejský nejvyšší představitel Kim Čong-un.

Oba jsou s výsledky jednání spokojeni. „Přirozeně jsme si promluvíli i o situaci na Korejském poloostrově,“ řekl Putin. Podle něho je pro demilitarizaci KLR nutná, aby země dostala bezpečnostní záruky. Ale zatím je předčasné hovořit o tom, jak by měly vypadat, usoudil prez-

dent. Nejprve je nezbytné učinit první kroky ke zvýšení vzájemné důvěry. Oba státníci mluvili také o projektu vybudování železniční trati i o možné výstavbě plynovodu mezi KLR a Jižní Koreou. Jak uvedla agentura Ria Novosti, tak Kim Rusko ocenil jako „velkého přátelského souseda“ a poděkoval Putinovi za „výtečně strávený čas.“ Ruští hostitelé na závěr setkání uspořádali recepce na počest Kim

Čong-una. Oba státníci si také poslechli koncert a podarovali se zbraněmi. Kim věnoval Putinovi korejský meč se slovy, že „ztělesňuje sílu a duši mou a mého národa, který vás podporuje.“ Putin daroval Kimovi šavli. Ještě před příjezdem do Vladivostoku řekl Kim televizi Rossija, že je návštěvou Ruska potěšen a vždy o tom snil, a že to nebude jeho poslední cesta do Ruska. Uvedl, že jeho otec Kim Čong-il na Rusko

vždy vzpomínal s láskou. Kim se rovněž svěřil, že do Ruska přivezl „vřelé pocity severokorejského lidu.“

Záhy po setkání s Putinem prohlásil Kim, že mír a bezpečnost na Korejském poloostrově závisí na chování USA: „ Situace na Korejském

poloostrově a v regionu je nyní nehybná a dosáhla kritického bodu, kdy by se mohla vrátit do původního stavu, protože USA zaujaly na nedávných rozhovorech na summitu mezi KLR a USA jednostranný postup ve špatné víře.“

(ČTK, jel)

Komik porazil válečníka

V druhém kole dubnových prezidentských voleb na Ukrajině zvítězil s drtivou převahou politický nováček, herec a bavič komického ražení Volodymyr Zelenskij (41 let) nad nynějším prezidentem Petro Porošenkem. Důvěru mu dalo více než 73 % voličů, jeho soupeř ostrouhl mrkev přibližně s 25 %.

„Nemám žádné pochybnosti, co se týče Ruska, bude se nová hlava státu (na Ukrajině) držet své rétoriky z volební kampaně. Bude opakovat své ideologické vzorce zaměřené na různé sociální skupiny,“

citovala premiéra Ruské federace Dmitrije Medveděva agentura TASS. „Zároveň ale stále existuje šance na zlepšení spolupráce s naší zemí.“ Nová vláda by měla podle Medveděva „pochopit hlubokou hodnotu vztahů“ Ruska a Ukrajiny. Zelenskij slíbil, že hodlá udržet Ukrajinu na cestě k Západu a bude usilovat o zastavení palby v Donbasu a o návrat Ukrajinců, zajatých v Rusku. Bývalý prezident Leonid Kučma novou hlavu státu politoval slovy: „Chápejte, je tady válka, jejíž konec je v nedohlednu, a ekonomika je na pokraji zhroutil.“

Kim Čong-un se ve Vladivostoku zdraví s Vladimírem Putinem

Foto – ČTK/AP

Rusové a Ukrajinci jsou jeden národ

Zrychlenou proceduru k získání občanství Ruské federace umožňuje dekret i pro další skupiny Ukrajinců a také občanům některých zemí, který v dubnu podepsal ruský prezident Vladimir Putin. Týká se rovněž i občanů Afghánistánu, Iráku, Jemenu a Sýrie,

kterí se narodili na území RF během sovětské éry. Volodymyr Zelenskij, nově zvolený prezident Ukrajiny, si neodpustil rýpnout do Putina, když se kasal s možností nabídnout udělení ukrajinského občanství všem zástupcům všech národů, které trpí „autoritářskými a korupčními režimy“, zejména Rusům. Putin na Zelenského pichlavá slova s nadhledem odvětil, že

jeho nabídku vítá. Argumentoval přítom nespornou skutečností, že Ukrajinci a Rusové by mohli mít společné občanství, protože jsou jedním národem. „Jestli budou (Ukrajinci) udělovat občanství Rusům na Ukrajině a my Ukrajincům v Rusku, velmi rychle dosáhneme shody a kýženého výsledku,“ řekl Putin o možnosti společného občanství. (ČTK, jel)

Vysmátý nový prezident Ukrajiny Volodymyr Zelenskij a zahořklý Petro Porošenko

Foto – ČTK/AP

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Výňatek ze Slovanské vzájemnosti č. 7 – Klaním se srbskému lidu a pokračování z minulého čísla – Byla jsem v Kosovu

Pokládám za veliké štěstí, že jsem mohla navštívit Bělehrad zrovna v době, kdy madam Albrightová, podporovaná zločineckým paktem NATO, předváděla celému světu, jak v praxi vypadá americká demokracie. Už se jenom třásla na to, až budou padat bomby na Bělehrad, Kosovo. Nepomohlo jí však plivání páchnoucích slin na srbský národ a musela odtáhnout s dlouhým nosem. V České republice sice média oslavovala její „prozíravost“, s jakou prý zabránila válečnému konfliktu, ale popravdě to bylo jinak. Jednání v Rambouillet skončilo fiaskem americké a britské diplomacie.

Srbský lid se nezalekl harašení zbraní a hrozby bombardování. Je to hrdý a statečný národ, který se nedá

nikdy od nikoho zastrašit nebo pokorit. A já jsem hrdá na to, že tam mám spoustu přátel.

V neděli 21. února, po svaté liturgii v chrámu sv. Marka (kde je pochován srbský král Dušan, přítel našeho císaře Karla IV.), jsme šli s členem Mezinárodního slovanského výboru Vladimírem Jankovičem na prohlídku starobylé pevnosti „Kalemegdan“. Kalemegdan stojí nad soutokem řek Sávy a Dunaje. Tam na tom místě přímo cítíte, jak na vás dýchá historie, tam Srbové bránili slovanský svět proti tureckým nájezdníkům. A na toto posvátné místo, v době, kdy hrozilo bombardování, proudily v tu neděli davy Bělehradčanů. Šly celé rodiny, pomalu, téměř mlčky, ale ve tvářích se jim zračila taková hrdost a nebojácnost, až z toho člověku běhal mráz po zá-

dech. Dívala jsem se jim do očí a byla jsem přímo fascinována, nikdy na ty pohledy nezapomenu. Najednou jsem pocítila velkou radost, že tam mohu být s nimi. S nimi, na jejich posvátném Kalemegdanu. Cítila jsem přímo sílu země, se kterou je srbský národ spoután silnými pouty, proto je také neporazitelný. Závíděla jsem Jugoslávii jejího prezidenta Slobodana Miloševiče a Republice Srbské prezidenta Milana Milutinoviče. Ti svůj národ nikdy neprodali, tak jako nás prodal prezident Havel. Chtěla bych však dodat, že srbský lid by se nikdy ani prodal nenechal.

NEDÁME KOSMET ANI ZA CENU BOMBARDOVÁNÍ!

Tak zněly titulky srbských novin, tak promlouval v souladu se svým

lidem i prezident Svazové republiky Jugoslávie i prezident Republiky Srbské. Byla jsem hostem ministerstva informací, takže jsem měla všechny informace z první ruky. Ale nejenom to. Měla jsem možnost mluvit s mnoha lidmi jak v Bělehradě, tak potom i v Prištině. Všichni, s kterými jsem i třeba náhodně mluvila, byli zajedno. NEDÁME KOSMET! (Kosovo a Metochie).

Vyřídte v České republice, že se nebojíme! Ať to tady Američané rozbijí, pravda stejně vyjde najevo a jejich zločiny budou potrestány.

PRIŠTINA

Jakmile v naší zemi kdokoli slyší nebo čte název Priština, hned si představuje střelbu a zabíjení. Mnoho lidí je však stále přesvědčeno, že na vině jsou Srbové. Ano, stříli se

tam a vraždí. Albánští teroristé, za vydatné pomoci západních mocností, se mstí na nevinných lidech. Vypalují vesnice, vraždí jejich obyvatele. Vraždí nejenom Srby, ale dokonce i Albánce, kteří nechtějí s takovými zločiny mít nic společného. To se potom teroristické bandy neštítí povraždit celé rodiny příslušníků vlastního národa.

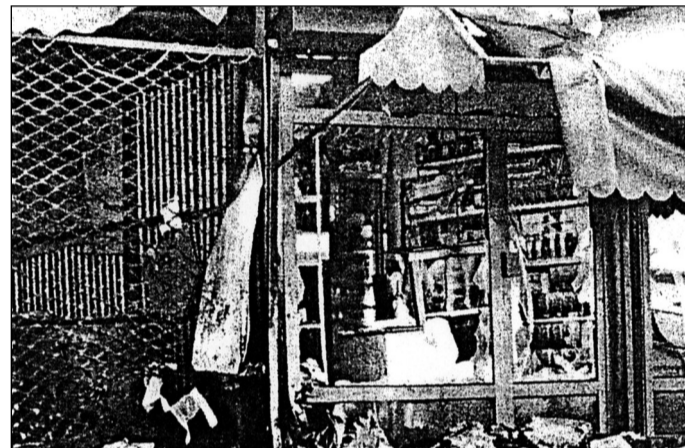
O co jim jde? Je to válka více méně náboženská. Islám proti křesťanství. A že byli Srbové vždy pro každého nájezdníka tvrdým oříškem, je třeba se proti nim spojit. Proto také USA, které si hrají na světového čteníka spolu se SRN a zbraněmi NATO, podporují žádného zločinu se neštítící bandy albánských teroristů. Důkazem toho jsou zbraně a výstroj Bundeswehru, zajištěny příslušníky srbské policie. NATAŠA WEBEROVÁ

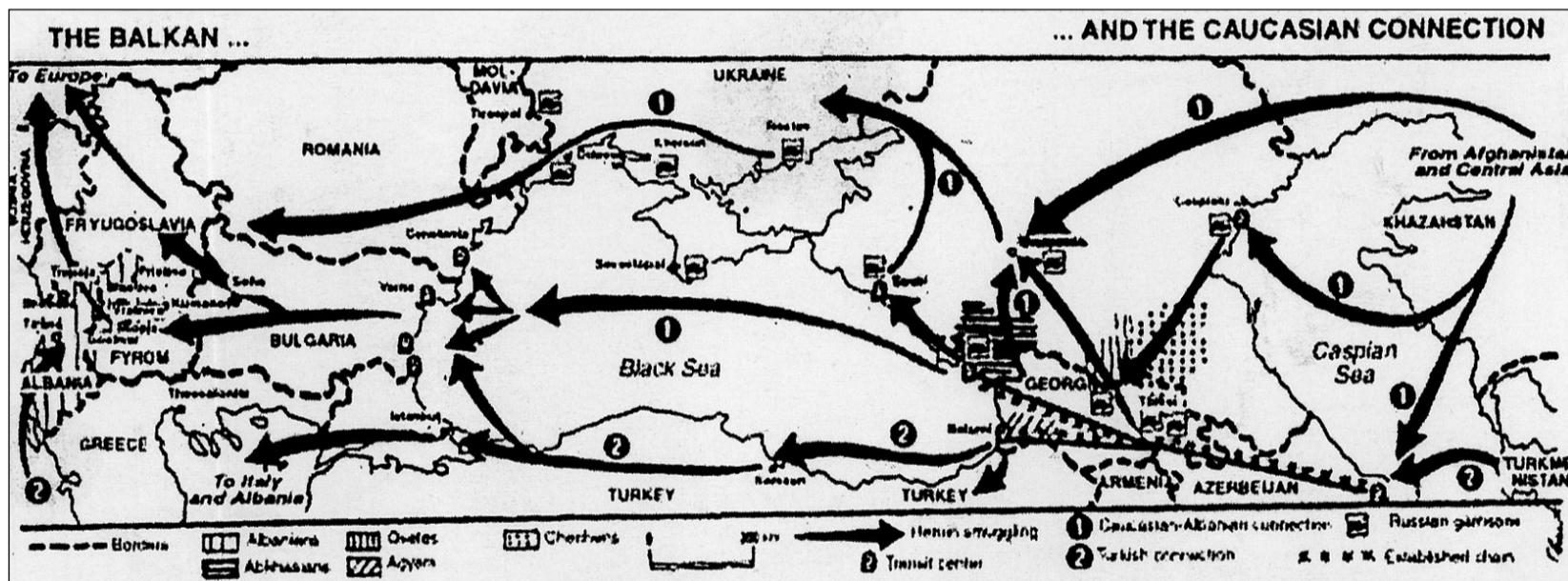
Šest křížů, šest mladých životů rozstřílených samopaly v restauraci 13. 12. 1998

Exploze bomby na filozofické fakultě v Prištině 5. 3. 1997

Centrum Prištiny, obchod Albánců i Srbů, 2 mrtví, 6. 2. 1999

Pašování drog Kavkazsko-albánskou narkomafií na Balkán cestou, která pak pokračovala až do Prahy

Zvažuje Jaromír Štětina výroky o Srbsku?

Server Sputnik přinesl hodnocení pana europoslance Štětiny o Srbsku (25. 3. 2019). Pan europoslanec nesehlasí s historikem Pavlem Kopeckým, jenž odsoudil bombardování Srbska. Konstatoval, že toto bombardování „rozčlívilo Kreml“ a v důsledku vedlo k obsazení Krymu. Tím ovšem rozčilil pana europoslance, jenž tvrdí, že na základě osobní zkušenosti s Kosovem prý prezident Milošević plánoval vyhnání dvou milionů Albánců a že prý až bombardování zastavilo toto vyhánění.

My, příbuzní Srbů, kteří jsme rovněž byli v bombardované Jugoslávii a viděli hrůzné následky, jsme na místě samém neshledali vyhánění Albánců, nýbrž už v samotném Beogradu jsme viděli tisíce albánských

děti, které tam utekly s rodiči před bombardováním – a nebyl jim zkriven vlas na hlavě. Pan Štětina zapomíná, že nebyl jediným svědkem události, a nemůže si činit nárok na soudcovství v tomto barbarském aktu NATO. Pan Štětina rovněž zatajil hrozné dopady bombardování kasetovými bombami a ochuzeného uranu na srbské, kosovské a dokonce i na černohorské území, přičemž rozptýl bombardování zasáhl i pohraničí Maďarska. Toto bylo vůči civilnímu nevinnému srbskému obyvatelstvu nejen nelidské, - byl to plánovaný válečný zločin. To se ovšem podjatému panu europoslanci nehodí do krámu.

Pokud je dnes známo, prezident Milošević, kterému v Haagu nebyl prokázán jediný zločin genocidy ne-

bo vyhánění, byl posmrtně a velmi potichu rehabilitován. O jeho rehabilitaci tisk mocných nepřinesl jedinou zprávičku. Pro zakrytí jeho nevin se hovoří pouze o jeho nezavinění v případě bosenské války a události v Kosovu se ponechávají v silenciu mangu – v hlubokém mlčení.

Pan Štětina naopak zamlčel dokonané vyhnání asi 250 tisíc Srbů z Kosova, což u nás dokumentoval prof. Doleček a v zahraničí bývalá předsedkyně soudu v Haagu Carla del Ponte. Pan Štětina dále zamlčel strašlivé zločiny tzv. UCK – kosovských vojenských hord – které se neštítily vypalovat pravoslavné kláštery, zabíjet Srby, rozřezávat srbské děti a mladíky na orgány. Celý incident v Račaku, jenž byl zámkou bom-

bardování, byl zmanipulován v neprospěch Srbů, kteří se nepodíleli ani na tomto údajném masakru (forenzí výzkum neprokázal účast Srbů), podobně jako masakr Srebrenica přičtený jen a jen Srbům, přičemž se zamlčel bosenský masakr 6 vesnic Srbů u Srebrenice (asi 6 500 mrtvých), jenž předcházela boji o Srebrenicu. Toto vše mimo jiné probíral tribunál kanadských právníků včetně kapacity prof. Michela Chossudowského. Pan europoslanec by tvářil v tvář faktům měl zvážit své kategorické výroky o oprávněnosti bombardování Jugoslávie. V opačném případě vyvolává dojem jakéhosi Goebbelse, jenž říkal – „Fakta jsou proti nám? Tím hůře pro fakta!“

JIRÍ JAROŠ NICKELLI

AMERICKÁ SVOBODA

Výsměchem celému světu je americká socha Svobody. Hrdě se vypíná na břehu Ameriky, držíc v ruce planoucí pochoděň. Není to plamen lásky a svobody, jak je světu servírováno. Je to plamen moci, zla a smrti.

To hoří země Indiánů,
To hoří kříže
KU-KLUX-KLANU,
Hirošima, Nagasaki,
Korea, Vietnam,
Bělehrad.
A Svoboda?
Oddává se sebeklamu.
Pochodeň míří
Na Bagdád.

Plamínek ku plamínku a máme tu požár. Jiskry létají na všechny strany a žhavé jazyky čekají na další kořist.

A americká svoboda se chechtá. Zůstává po ní jen zkáza a zmar. Černý dým požárů halí ruiny domů a tisíce zmařených lidských životů. Americká Svoboda si jme ruce. Válečnou vichřicí dál na Východ požár rozdmýchává.

Svým smrdutým dechem
Chce změnit světový řád.
I z popela však
Nový Život vstane,
I z popela nám nová jiskra vzplane
A vítr otočí se na Západ.

NATAŠA WEBEROVÁ

Stranu 5 připravila a redigovala
Nataša Weberová

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Doněcká pohádka

Daník toužil stát se hokejistou. Od té doby, co ho táta vzal na hokej. Daníkovi byly tři, nebo čtyři roky. Na stadioně bylo velké množství lidí a vládla tam sváteční atmosféra. Byla tam dvě družstva, která po ledu proháněla černý puk. Jedni byli místní, doněčtí. A druhí cizinci z dalekých Čech. Vlastní mužstvo prohrálo. A to bylo velké zklamání. Dali pouze jeden gól.

„Já, jak vyrostu, stanu se hokejistou“, řekl tátovi Daník, „a my budeme vždycky jenom vyhrávat.“

„Ty máš celý život před sebou“ odpověděl mu na to tatínek, „kým se budeš chtít stát, tím se staneš. Přihlásím tě do hokejové školy a budeš šampionem.“ Táta Daníka pracoval jako elektrikář. Měl velkou brašnu plnou rozličných instrumentů a nářadí. Daník si v ní všechno rád prohlížel. Máma nazývala tátu Bohem elektřiny a táta mámu Velitelkou mladších žáků. Daník miloval tátu i mámu a věřil jim. A slíbil tátovi, že, jak vyroste, stane se hokejistou. Ale ukázalo se, že to není tak jednoduché. Stadion se uzavřel, část ho shořela. Část věcí rozebrali nějakí divní lidé. Hokejová škola se též uzavřela a nikdo nemohl Daníka učit hrát hokej, protože začala válka. Lidé se začali méně usmívat. A někdy také létaly střely a rozbíjely okna. Jejich souseď, strýc Ljoňa byl rád, když létaly kulky. Byl sklářem a líbilo se mu, když byla skla v oknech rozbitá. Měl radost, protože na nešťěstlivých vydělával. Daník ho za to neměl rád. Ale právě strýc Ljoňa nabídl Daníkovi i tátovi, že je doveze do hokejové školy. Táta se někde dozvěděl, že kurzy mladých hokejistů se konají někde za městem. Někomu zavolał a domluveno. Potom se domluvil se strýcem. (Mysleli si také, že tam bude Daník spíš v bezpečí). A brzy ráno se vydali na cestu. „A proč v létě?“ zeptal se Daník. Teď je teplo a žádný led není. „Pojedem a zapíšeme tě do ní. Trenér se podívá na tvoji fyzickou zdatnost, uvidí, co umíš a na podzim už se budeš učit.“ Daník se zaradoval, Daník byl šťastný. No, nakonec, bylo to jeho přání. Kvůli tomu v noci špatně spal. Vyskakoval, chodil k oknu a koukal do noci.

Brzy ráno posadili ospalého Daníka na zadní sedadlo. Někde v dálce se ozýval rachot. Buďto bouřka, nebo výbuchy.

Táta seděl vpředu, strýc nastartoval auto a vyjeli. Daník chvíli koukal z okna, ale byl unavený a usnul. Probudil se, když ho něco vyhodilo do vzduchu a někam s ním mrštilo. Na několik minut přestal vidět a slyšet. Nakonec otevřel oči. Potřásl hlavou. Z vlasů mu padala hlína a písek. Daník seděl na pokraji velké jámy. Auto nebylo, ani tátu se strýcem nikde neviděl. „Zase jsem všechno zaspal.“ To říkala jeho maminka, když se ráno pozdě probudil. Nad Daníkem na nebi začaly létat střely. Zprava doleva. „Co jste se tady tak rozlétaly“ zakřičel na ně Daník. „Lette zpátky!“ Střely na několik minut přestaly létat, ale potom letěly zpátky, zleva napravo. „Ony mě poslechly?“ divil se Daník.

„Ne“, odpověděla jedna ze střel přiletivší k Daníkovi. „My tě neposlechly, ty jsi křičel na ty, co letěly na nás. A teď my letíme na ty, co na nás střílely.“ „A proč oni na vás střílely?“ „Jak, proč?“ divila se Střela. „Protože my jsme na ně včera střílely. A oni nám to teď oplácejí.“ „A proč jste včera na ně střílely?“ opět se zeptal Daník. „Protože ony po nás byly především“, trpělivě objasňovala Střela, „tak jsme jim to včera vrátily.“ „A především po vás proč střílely?“ „Především ony po nás střílely, protože my jsme po nich už zprvu střílely“, odpověděla Střela. „Už jsem z toho celý popletený“ řekl Daník, „kdo začal jako první?“ „A odkud to mám vědět?“ divila se Střela. „To bylo dávno, kdo první vystřelil, a ten na koho vystřelili, tak jim to vrací. A tak lítáme sem-tam.“ „A nekusily jste se domluvit, aby nikdo nestřílel?“ „Zkoušely jsme to“, řekla Střela, „mnohokrát. Ale nějak to nejde zastavit. Začít válku jde lehce, ale zastavit ji je prakticky nemožné.“ „Ale, když skončí střely? Tehdy skončí i válka.“ „My nikdy neskončíme“ rozesmála se Střela. „To dříve žijí lidé skončí, než my. Člověku trvá devět měsíců, než se narodí a střelu ve fabrice vyrobí za několik minut.“ Daníkovi se z těch slov udělalo nevolno. „Leť odsud“, řekl, „leť jenom tam, kde nikdo není. Už se s tebou bavit nebudu, já musím jít do hokejové školy.“ „Do školy půjdeš tady po ulici a potom po cestě, řekla Střela a já poletím, nějak jsem se s tebou zapovídala“ – a odsvištěla. A Daník šel dolů po ulici vedle nějakého plotu. Plot byl vysoký, dřevěný a bez jediné škvírky. Nebylo vidět, co je za plotem. Tak Daník prostě šel a počítal desky. Počítat uměl, naučila ho to maminka. Vedle ulice za plotem vedla cesta. Po poli. Ale před cestou stála zábrana celá z betonu. Nad tím vlál prapor. Prapor byl trojbarevný. Pod ním seděl muž ve vojenské uniformě. Protáhlý obličej, vyholená hlava, unavené oči. Vedle automat, namířený k betonovému bloku. „Buďte zdrav“ pozdravil Daník, „máte krásný prapor.“ „Buď zdrav“ odpověděl muž. „Kdo jsi, odkud a kam jdeš?“ „Já jsem Danila a jdu z města učit se na hokejistu. A co znamená váš prapor? Ty tři barvy.“ „Prapor?“ Muž zvedl oči nahoru. „Rudý, to je naše krev, černý – to je uhlí, které my dobýváme, a modrý – to je naše moře.“ „Ale tady není moře“, divil se Daník. „Až dobudem Mariupol, budeme mít moře“, přesvědčeně řekl muž. Daník nevěděl, co je Mariupol, proto mlčel. Jenom souhlasně pokýval hlavou. „Já půjdu?“ zeptal se Daník. „Musím jít po této cestě.“ „Běž“ řekl muž, „buď ale opatrný. Z cesty se nevzdaluj. Ochraňuj se. A bez rodičů už víckrát nechod.“ „Děkuji“, řekl Daník a rozběhl se na cestu. Cesta vedla přes pole. Jít přes pole, bylo by to blíž, opravdu. Teď na poli rostla tráva. Někde ležely hromádky ještě loňského sena. Slunce připékalo a Daníkovi bylo horko. Zastavil se a zaklonil hlavu. Zahledl se na nebe a zaclonil si oči dlaní. Najednou se ozvalo jakés, takés buzčení. „Oj, kdo to je?“, podivil se Daník. U jeho tváře se objevilo něco malého, jako kapička. „Buď zdrav Dani“,

řekla kapička, „jmenuji se Kulka, budem se přátelit?“ „Budem“, odpověděl Daník. „Kulka je důra, a bodák je chlapík, to říkával strýc Ljoňa.“ „No, my jsme se sotva spřátelili a ty už mě urážíš.“ „To ne já, to strýc Ljoňa, já jsem opakoval.“ „Ech, děti, děti“, povzdychla si Kulka, „proč opakovat po dospělých všelijaké hlouposti? Máte mít svůj rozum a ne cizí.“ „Dobře, popřemyslím“. Trochu se spolu zahihňali. „Jsi směšný chlapec, a co tady tak sám chodíš? Kde jsou rodiče?“ „Máma je doma, teď má prázdniny. A táta se mi ztratil, když mě se strýcem Ljoňou vezli do hokejové školy. Ztratil jsem se jim. Myslím si, že oni mě v té škole čekají.“ „Logicky uvažuješ, jako dospělý“, pochválila Kulka Daníka. „Je ale lepší hledat rodiče doma. Určitě se teď vracejí domů.“ „Nevím, kde je dům“, povzdychl si Daník, „už bych se dávno domů vrátil.“ Najednou na něj padla lítost, chtěl domů k mamince. Kulka viděla, jak Daník zesmutněl. „Neplač hokejisto, já poletím a tvého tátu a strýce najdu. Ty jdi tady na hranici a počkej tam na mne.“ Kulka proletěla nad Daníkem, zakroužila a letěla na tu stranu, odkud Daník přišel. A Daník si prodloužil svoje

deme Krym a budeme mít moře. Všechno je naše.“ Daník se zeptal, jestli může jít dál. „To nejde, dneska se střílelo, škola je zavřená, musíš jít zpět. Ale z cesty neodcházej, dávej na sebe pozor a bez rodičů příště nikam nechod.“ Daník poděkoval a šel zpátky. „Je to strašné, jsou to úplně stejní lidé. Jsou si podobní a mluví stejnou řečí, říkají stejná slova. A na praporech mají stejné moře. A bojují proti sobě. A proč?“, divil se Daník. Šel po cestě, sám. Byl unavený, rozhodl se sejít z cesty a odpočinout si. Dole u okraje cesty stály malé sloupky s tabulkami, na kterých bylo napsáno slovo začínající písmenem M. Tohle písmeno Daník znal. Tímto písmenem začínalo slovo MÁMA. Ale ostatní písmena neznal. Naučil se pouze počítat. To uměl dobře. Daník uviděl starý stoh slámy. Sešel z cesty. Sláma voněla trávou a dětstvím. Jako u babičky na vesnici. Daník si sedl do slámy a protáhl se. Najednou uviděl, že hned za jeho nohama koukají ze země nějaké železné vousy. A z pod těch vousů na něj koukají malá očka. „Buďte zdrav“ řekl Daník, „nevadím vám tady.“ „Ne, naopak, ale je mi tady samotné smutno“, ozvalo se zpod vousů. „Ležím na parném

ne, když se jich dotknu?“ „Tak tě roztrhá na malé kousky, malé, malé kousičky.“ „A proč? Já jsem nic zlého neudělal.“ „Jen tak“, odpověděla Kulka, „prostě tak. Dobří lidé u cesty cedule pověsili, že tady leží Mina. Proč jsi neposlechl?“ „Já ještě neumím číst, jsem maličký“ řekl Daník.

Najednou se rozlehl něčí smích. To se rozesmála Mina. Vousy se jí naježily a oči jí zčervenaly od zlosti. „A ty Kulko, proč se tady kolem toho chlapce kroutíš a kamarádíš se s ním?, proč ho neokusíš? Do nohy se mu zahryzni, nebo do zad. Nebo rovnou do hlavy, aby se netrápil.“ „Ano, odpověděla Kulka, je to můj chlapec. Nechci ho kousat, on v této válce za nic nemůže. Celá jeho vina je v tom, že se tady narodil a žije tady.“ „Ale tebe vystřelili proto, abys ho zabila“, divila se Mina. „Na co čekáš, proč váháš, je to tvoje práce. A moje, roztrhat ty, kteří šlápou na moje vousy.“

„Já jsem sentimentální Kulka, já nechci někoho zabít, nechci zabít budoucího šampiona. A teď ti trochu počechrám tvoje vousy. Daníku odejdi kousek, já se teď musím s někým blíže seznámit. To není nutné. Je třeba to všechno ukončit. Roztrhat, rozstřílet, už jsem z toho vše-

Ilustrační foto: Zoe Klusáková-Svobodová, dcera generála a prezidenta ČSSR Ludvíka Svobody na vzpomínkovém aktu 3. 5. 2019 na hřbitově v Kroměříži
Foto – Eva Holečková

putování. Asi za deset minut přišel k hranici, o které mu pověděla Kulka. Byly to stejné betonové bloky. Pouze prapor byl dvoubarevný. U bloků seděl lysý muž v uniformě. Podobný, jako ten na prvním bloku. Stejná protáhlá tvář, holá hlava, unavené oči. Jenom měl vousy. Zrzavé. „Buďte zdrav, máte krásný prapor.“ „Buď zdrav“ odpověděl vousatý muž. „Ty jsi kdo, odkud a kam jdeš?“ „Já jsem Danila a jdu z města učit se na hokejistu. A proč máte na praporu dvě barvy?“ Vousáč se podíval vzhůru na prapor. „Žlutá barva, to je barva pšenice“ – hrdě odpověděl vousáč, „naše vlast je bohatá. A modrá, to je barva moře.“ „Oni opravdu bojují za moře, které tady není“ pomyslel si Daník. Ale nahlas řekl: „vždyť tady moře není“. „To nic“ ušklíbl se vousatý, „dodu-

slunci celý den a nemám si s kým popovídat.“ „Já s vámi mohu povídat a můžeme se spolu skamarádit“, řekl Daník. „To je dobře, pojď ke mně blíž chlapče, já ti povím jedno tajemství.“ Daník už, už chtěl se zvednout, ale nestačil. „Stůj“ uslyšel známý hlas. Kulka, zaradoval se Daník, „kde jsi tak dlouho byla?“ „Tvého tátu a strýce jsem hledala a našla. V blízké nemocnici“. „Och a co se jim stalo?“ „Jsou pohmoždění, ale do svatby se to zahojí“ „Do jaké svatby, vždyť táta s mámou už dávno svatbu měli“. „To do tvojí“ smála se Kulka. „A já jsem se zatím tady s někým seznámil“, ukázal Daník na vousy trčící ze země, „trochu jsme si popovídali“. „Neposlouchej ji, je to Mina, rozerve tě na kousky, proto tě k sobě zvala. Chtěla, aby ses dotkl jejích vousů.“ „A co se sta-

ho unavený. Oddech si a Minu my v mírových dobách zlikvidujuj. Bude skály rozbíjet.“ „A tebe kam šoupnem?“ Zeptala se Mina, „povíme si tě jako suvenýr na provázek?“ Kulka se otočila k Daníkovi, ale ten už spal. Na slámě stočený do klubíčka. Zdálo se mu o babičce, i o kocourovi Matvějovi, černému jako save. Miloval, když ho Daník hladil pod čumáčkem. To Matvěj hlasitě mručel a šťastně mhouřil oči. Daníka našli dva hledači min. Až pozdě večer. Byli oděni jak z jiné planety. Do těžkých ochranných obleků. Jestli by se Daník probudil, polekal by se jich. Ale on se neprobudil. Jeho ochutnala Sentimentální Kulka. Ona je důra.

VADIM FEDOROV
Z ruštiny přeložila
Nataša Weberová

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Jednání, která nemohla mít výsledek

Versailleský systém stanovoval mezinárodní uspořádání po 1. světové válce v Evropě. Jeho garanty představovala Francie, Itálie a Velká Británie. Po nástupu hitlerismu v Německu se už nezakrytě rozměňoval, „umetáním cestiček“ ku novému „Drang nach Osten“, tentokrát pod heslem boje proti bolševismu. Sami zmiňovaní garanté se na tom podíleli. Roku 1938 situace začala gradovat. V březnu hitlerovské Německo připojilo Rakousko. V září s asistencí západních spojenců, prostřednictvím dohody z Mnichova, mrzáčí Československo. V Británii a Německu uzavírají deklaraci o přátelství. Dne 6. prosince 1938 ministři zahraničních věcí Německa a Francie J. von Ribbentrop a G. Bonnet podepsali smlouvu o neútočení. Jasný signál. Půjďte-li správnou cestou na Východ, kryjeme vám záda!

V březnu 1939 je definitivně rozbito a okupováno Československo hitlerovským Německem, které vzápětí obsazuje klajpedskou oblast Litavské republiky. Tím se otevřela otázka samostatnosti pobaltských států (Litva, Lotyšsko, Estonsko). Dne 7. 4. 1939, aby nezůstala za svým spojencem, Itálie anektovala Albánii. Právo v mezinárodních vztazích díky politice Západu a jím dirigované Společnosti národů (SN) v Ženevě záměrně přestalo fungovat. Každý se měl starat sám o sebe...

Na mírové konferenci ve Versailles u Paříže (1919), nesedělo žádné oficiální Rusko, ani sovětské, ani nesovětské. Naopak mír tady utvářený byl namířen proti němu. Za občanské války (1918 – 1921) muselo čelit

intervenci mocností Dohody (V. Británie, Francie) a jejich přidružených zájemců (Japonsko, USA). Zubožené Rusko přežilo a stalo se jádrem Sovětského svazu. První sovětské pětiletky byly jedním z ekonomicky nejméně úspěšných podniků 20. století. Skutečný záměr první světové války: zničení carského ruského impéria, marginalizace ruského národa a exploatace jeho území, nerostného bohatství a lidského potenciálu nemohla být realizována...

Počátkem 30. let zahájil Sovětský svaz diplomatickou ofenzívu, vrcholící jeho přijetím do SN (1934). Následující rok Sovětský svaz uzavřel politické smlouvy s Francií a Československem. Zbytku tzv. východního paktu, poslední francouzské iniciativy uplatnit vliv ve střední a jihovýchodní Evropě. „Mnichov sám“ – napsal Edvard Beneš v Mnichovských dnech – „pak způsobil svými důsledky onen vážný obrat v sovětské politice, která přestala už věřit vůbec v západní demokracie a jejich ochotu německé nacistické expanzi se postavit v cestu.“

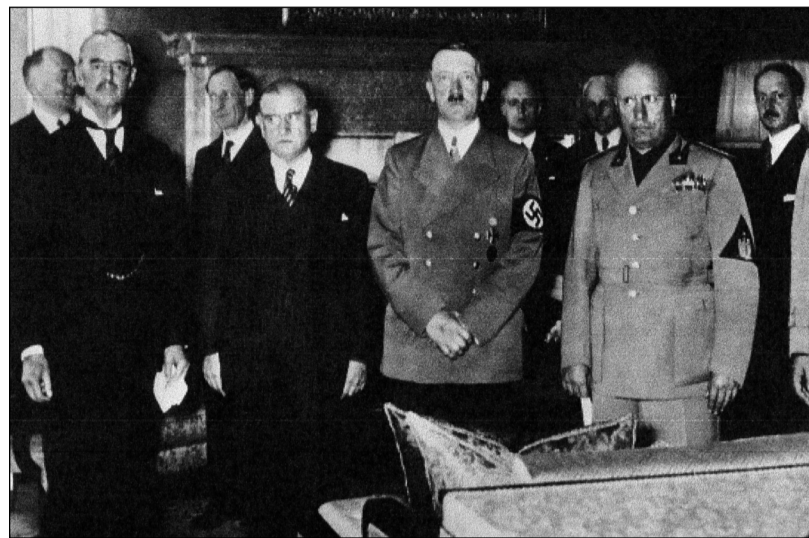
Dne 28. 4. 1939 hitlerovské Německo vypovědělo smlouvu o neútočení s Polskem, uzavřenou v lednu 1934. O necelý měsíc později došlo k upevnění německo-italsko-japonské koalice, čili osy Berlín – Řím – Tokio. Vycházela už z dříve vzniklých dohod od roku 1936. V tzv. ocelovém paktu se tyto státy snažily sjednotit koordinaci postupu pro případ světového konfliktu.

„Mnichované“ na čele západních mocností museli před nepokojem části veřejného mínění vlastních zemí z agresivních událostí v Evropě, začít podnikat alespoň jakoby nějaké

kroky. Iniciativa byla v rukou britské vlády N. Chamberlaina, v jejímž vleku se francouzská diplomacie nechala ochotně vést. Dne 21. 3. 1939 přišel do Moskvy návrh zaštitěný V. Británií o čtyřstranném obranném společenství (Francie, SSSR, V. Británie a Polsko). V Londýně přítomní věděli, že tzv. sanační režim, vládnoucí ve Varšavě při své antikomunistické a hlavně rusofobní zaslepenosti, bude blokovat jakékoli rozumné řešení. Což se i událo. Dne 17. dubna tudíž sovětská strana nabídla V. Británii a Francii svou představu spolupráce. Zdůrazňovala důležitost vojenské doložky. To nevyhovovalo Západu. Návrh střídal protinávrh a bezvýsledná jednání se táhla. Tečku za nimi uskutečnila zcela impotentní návštěva britské a francouzské vojenské mise v Moskvě (11. – 25. 8. 1939).

V létě 1939 státníci západních mocností, respektive ti, jež reprezentovali (např. londýnská City), sledovali několik cílů. Nekonečným protahováním rozhovorů zmařit britsko – francouzsko – sovětskou dohodu o vzájemné pomoci. Současně zabránit případné domluvě Sovětského svazu a hitlerovského Německa, jelikož se předpokládala danost německého útoku na Polsko. Přítom V. Británie a s ní i Francie přes všechny sliby nechtěli Polsku účinně pomoci. Což po německém dosažení sovětské hranice mohlo přerůst v německo – sovětské střetnutí. To ostatně bylo cílem všech obstrukcí.

Roku 1937 Japonsko znovu zaútočilo proti Číně. Ovládlo prostory ve středu a severu země. Na Dálném východě se stalo významným sousem Sovětského svazu, kde provoka-

Signatáři Mnichovské dohody (zleva) Neville Chamberlain, Edouard Daladier, Adolf Hitler a Benito Mussolini

lemi vůči s ním spřátelenému Mongolsku zkoumalo jeho reakce. Sovětský svaz vystavený nebezpečí dvou ohrožení, tak reagoval pozitivně na konkrétní německou nabídku. Dne 23. srpna 1939 v Moskvě byla uzavřena německo – sovětská smlouva o neútočení, jež za skočila ve světě ideologické entuziasty i mazané pragmatiky.

Britové též zákulisně udržovali svoje „mnichovské kontakty“ v Německu. Kuloárovou cestou byla naznačována Berlínu možnost dalšího dělení sfér vlivu na Východ. V hořejších závěrečných dnech srpna 1939 po oznámení německo – sovětského paktu, Londýn z nouze opět nadhodil možnost „kultivované“ mocenské konference, jako před rokem v Mnichově. Režim Velkoněmecké říše se však proto cítil sebejistý. Podmínky pro vypuknutí 2. světové války v Evropě byly připraveny. Války, v níž se nejtěžší boje vedly na úze-

mích slovanských států a národů. Ony přinesly početně největší oběti, čelíce přitom začátkům realizace totálních vyhlazovacích plánů.

Po osmdesáti letech se zdá, že takový scénář nemůže mít opakování. Avšak také v současnosti jsou na tomto světě kruhy, jímž není cizí plán Barbarossa (krycí název německého napadení Sovětského svazu 22. 6. 1941) v jiné formě. Pro tyto „elity“ by bylo zničení Ruské federace podobné dobytí nového kontinentu z kolumbovské éry... Česká republika je nyní, stejně jako ostatní státy západních a jižních Slovanů, začleněna do struktur, působících v tomto neblahém smyslu. Slovan vraždící Slovana, představuje historické prokletí, na které stále přistupujeme. Události z konce minulého století v Jugoslávii, nebo na Donbasu po ukrajinském převratu (2014), budiž varováním. Situace je vážná.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Při delimitaci pomnichovských hranic německý pozdrav „Heim 15. März“ naznačoval politický vývoj

Počátek roku 1939 již byl předznamenán značným napětím a očekáváním okupace zbytku Československa. Přípravované obsazení Německem nebylo tajemstvím, byl již znám i měsíc, kdy dojde k okupaci. Němci se zdravili neskrývaně pozdravem Heim 15. März, což se objevovalo pravidelně v hlášení o průběhu a výsledcích rozhraničovací práce. V rozbourané politické atmosféře, lze považovat za tragikomické dokončování zaměřování hranic v rámci versailleského systému, které se v roce 1937 zaměřovaly pro vytvoření samostatného československého státu.

Státní hranice s Německem již byly popsány celkem v šesti smlouvách. Zbývalo již jen uzavřít sjednocovací dokument: dlouho připravovanou Smlouvu mezi Republikou Československou a Německou říší o úpravě hraničních poměrů (tzv. hraniční statut). Neoddělitelnou součástí Smlouvy bylo nákladné hraniční dokumentární dílo, obsahující Zápisy a patnáct vázaných hraničních atlasů. Smlouva byla dokonce podepsána v Berlíně 12. listopadu 1937. Pro československou stranu již zbývala jen nezbytná procesní příprava na ratifikaci Smlouvy a její registraci, včetně předání jednoho exemplá-

ře hraničních dokumentů Společnosti národů. Pro značně neklidné mezinárodně-politické ovzduší, k její ratifikaci ale již nedošlo. Jak vyplývá z dokumentů Norimberského tribunálu z roku 1946, souběžně v té době – 5. listopadu 1937 – se konala v říšském kancléřství konference, na níž byl předurčen pád československého státu a jeho hranic. Nicméně, po deseti měsících pak již došlo k mnichovskému diktátu.

Mnichovský diktát stanovil, aby do 10. října bylo odstoupeno pohraniční území obývané německou menšinou, a do tří měsíců území obývané polskou a maďarskou menšinou. Území stanovená k odstoupení byla rozdělena do pěti pásem, z nichž území čtyř pásem byla stanovena přímo v Mnichově, a německé vojsko je obsadilo do 7. října. Páté pásmo mělo být, po plebiscitu, vymezeno do 10. října mezinárodní komisí složenou z velvyslanců v Berlíně. Předsedou komise byl jmenován státní tajemník německého ministerstva zahraničí Ernst von Weizsäcker, s přídomkem „kat československých hranic“, který jako první osoba po Göringovi vyzval Beneše k abdikaci na úřad prezidenta.

Diktát neustával, Hitler do působnosti mezinárodní komise znovu zasáhl, když požadoval, aby toto území

bylo vymezeno bez účasti československého zástupce. Diktátem bylo i stanovení, že podkladem pro určení hranic musí být uplatněna německá kritéria, opřená o zkrácené údaje stavu obyvatelstva a majetku, ze sčítání lidu v roce 1910, které proběhlo v atmosféře silné germanizace a vrcholící nacionalistické protičeské politiky Rakouska-Uherska. Přítom tyto údaje neodpovídaly údajům zjištěným při sčítání lidu v roce 1930, ani situaci v roce 1938. V důsledku tohoto postupu byly od Československa odtrženy oblasti s převahou českého obyvatelstva, včetně výlučně českých oblastí, například částí Chodska, severních Čech, severní Moravy, Břeclavska a Jindřichohradecka.

Z jednání mezinárodní komise vzešel „Protokol o stanovení státních hranic mezi republikou Československou a Německou říší“, podepsaný 20. listopadu. Mezinárodní komise neměla dlouhé trvání; na další Hitlerův požadavek zastavila svou činnost již 21. listopadu. Existující sporné otázky byly pak přenechány na nižší úroveň, k řešení v Československo-německé komisi. Další požadavek, aby byl německé hraně předán spisový materiál a hraniční mapový a geodetický fond o státních hranicích, ovlivnil jak výkonnost při

hraničních pracích, tak i jejich vlastnictví; po válce byly odvezeny do Mnichova, a přes urgence nám nebyly dosud vráceny.

Vlastní rozhraničovací práce byly dohodnuty v Berlíně již 23. až 26. listopadu, jejich zahájení bylo stanoveno na 6. prosince. Hraniční čára se vytyčovala nejdříve jako prozatímní pomocí kolíků; definitivní vyznačení hraničními kameny se odsunulo na jaro 1939. Z došlých hlášení měřických úředníků je patrné, že v průběhu prací ordneři často posunovali kolíky, případně obsazovali československé obce, i s převahou českého obyvatelstva, které do původního záboru nebyly zahrnuty.

Počátkem roku 1939 nebyla okupace zbytku Československa tajemstvím. Byl znám i měsíc, kdy k ní dojde. Němci se zdravili neskrývaně pozdravem Heim 15. März. Podivně reagovala československá reprezentace: ministr vnitra Dr. Fischer k tomu svolal na 13. února Konferenci přednostů okresních úřadů a politických expozitur v zemi České a Moravskoslezské, za účasti předsedy vlády R. Berana, ministra Chvalkovského a dalších osobností, kde přítomně vyzval k potlačování zpráv o stížnostech občanů, ale i vedoucích měřických skupin o narušování berlínské čáry. Za takovéto situace se

tempo rozhraničovací práce postupně zvolňovalo, až nakonec byly práce zcela zastaveny.

Po 15. březnu došlo k novému státoprávnímu uspořádání. Úloha ministerstva vnitra v Praze ve věcech hraničních prací a rozhodování ve sporech o vedení hraniční čáry přešla do působnosti Reichsprotektora. Změna charakteru hranic, ze státních na vnitrostátní, si vyžádala upřesnění technologické práce. Po zahájení války s Polskem zájem Německa o vnitrostátní hranice poklesl. Německo nemělo dostatek sil a prostředků k dokončení vlekoucího se vytyčování a zaměřování hranic, případně ke stanovení hranic definitivních.

Vytvořením Protektorátu Čechy a Morava a samostatného Slovenského státu se pro hraniční práce opět nedostávalo německých měřických úředníků, a tak realizaci tohoto projektu byli pověřeni zeměměřičtí pracovníci hraničního oddělení protektorátního ministerstva vnitra. Chaos, který na hranicích vznikl, vyžadoval obnovu hranic se stavem k 1. lednu 1938, nové zaměření a vyznačení hranic ale strana SRN odmítala, řešit, až do devadesátých let.

ING. ČENĚK M. KADLEC

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek.

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Májové dny nezapomínáme!

Navzdory posměvčákům, provokatérům a dalším pochybným silám, které ani nevědí, co vykřikují, slavíme 1. máj, Svátek práce, setkáváme se na pohřebišti padlých rudoarmějců i pražských barikádníků ve Vokovicích. Vzpomínáme u sochy Ivana Stěpanoviče Koněva a 9. května na Olšanech. Nová tradice „Noční Vlci“, velká účast byla na akci „Nesmrtelný pluk“.

Dávám do dnešního čísla více fotografií, než textu. Fotografie hovoří za vše:

7. 5. 2019 VOKOVICE: 14:00

za účasti Marty Semelové, předsedkyně KV KSČM Praha a vedoucí organizačního oddělení ÚV ČSBS Iliny Müllerové. Slavnostní akt zahájil Josef Gottwald,

předseda KSČM za Prahu 6. Hlavní projev pronesl Emil Schneberg, jako čtrnáctiletý se zúčastnil boje na barikádě v době Pražského povstání. A dalších zástupců vlasteneckých organizací.

7. 5. 2014: 16:00

Setkání u sochy Ivana Stěpanoviče Koněva. Náměstí Interbrigády, Praha 6. Pietní akt pořádaly Česko-ruská společnost, OV KSČM Praha 6.

Pietní akt se konal i za účasti velvyslance Ruské Federace v ČR Alexandra Zmejevského, který pronesl slavnostní projev. Promluvili i zástupci různých politických stran, promluvil a zavzpomínal Emil Schneberg. Věncem mimo jiné položili i zástupci Slovanského výboru Jan Minář a Eva Holečková.

8. 5. 2015

Nesmrtelný pluk. V této nádherné tradici již pokračuje 160 států světa. U nás vyšel Nesmrtelný pluk 8. 5. ve 13:00 ze Staroměstského náměstí a pokračoval Na Příkopě, kde proběhlo vystoupení Dětských pěveckých sborů. Nad akcí převzal patronát prezident republiky Miloš Zeman a Velvyslanec RF v ČR Alexandr Zmejevskij.

Pochodu se zúčastnila i veteránka Věra Biněvská v doprovodu své vnučky a dcery. Akcí moderovala Irena Dzubová. Mrzelo nás, že Praha 1 nepovolila vjezd vojenského vozidla, ve kterém měli jet naši staří veteráni, kterým vděčíme za život. To také odpověděla Irena Dzubová na zamítnutí radnice Prahy 1. (nw)

Nesmrtelný pluk 8. 5. 2019. Společné vystoupení českého pěveckého souboru KO-KO z Ostravy a dívčího souboru z Uljanovska

Pamětník Pražského povstání Emil Schneberg, MUDr. Ilna Müllerová za ÚV ČSBS, předseda Slovanského výboru ČR Jan Minář na Náměstí Interbrigády u sochy I. S. Koněva

9. 5. 2019; Pietní akt na Olšanech. Poklonit se jdou zástupci Všeokázáckého svazu českých zemí a Slovenska v čele s atamanem Michailem Dzubou

Pohled na účastníky Nesmrtelného pluku 8. 5. 2019

1. máj. Stánek Slovanské vzájemnosti. Na fotu Nataša Weberová a Vladimír Mlejnecký

1. máj. Náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze

Foto (6x) Eva Holečková

Pietní akt na Olšanech, 9. 5. 2019. Zleva Eva Holečková, Nataša Weberová, veteránka Věra Biněvská s vnučkou Foto – Miroslav Havlík

Oprava článku Velké osobnosti chorvatského národa

Manželkou Josipa Jelačiče byla Sofie Stockau

V dubnovém čísle jsme publikovali článek Václava Kašpara pod titulkem „Velké osobnosti chorvatského národa“. Přitom se autor zmínil také o jednom z velikanů tohoto národa bánovi Josipu Jelačičovi, jehož manželka pochází z moravských Napajedel. Napsal nám čtenář Jaromír Strmiska z Napajedel a požádal redakci, zda by zjistila jméno Jelačičovy manželky. A tak mu posíláme odpověď:

V roce 1850, když bylo Jelačičovi 49 let, se oženil s moravskou hraběnkou Sofií Stockau, které bylo pouhých 16 roků. V manželství se jim narodila dcera Arnica, jež ve věku devíti měsíců zemřela. Její skon způsobil špatný zdravotní stav

táty Jelačiče. Po jeho smrti se Sofie roku 1859 znovu vdala za hraběte Adolfa Dubského, s nímž měla dvě děti. Sofie zemřela v roce 1877 a pohřbena je u Zdislavic na Moravě. V Chorvatsku zůstala v povědomí jako jedna z nejpoužívanějších manželek chorvatských bánů.

Oprava: Na zmíněný článek, pojednávající také o Nikolovi Teslovi, se nám dále ozvala s kritickou připomínkou Vlasta Kostková z Prahy 8. Upozornila, že vynálezce Nikola Tesla nebyl Chorvat, nýbrž Srb. Skutečnost je taková: Tesla se narodil 10. července 1856 v chorvatském Smiljanu v rodině srbského pravoslavného duchovního. Za chybu se redakce čtenářům omlouvá. (jel)

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 232/2019, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Jan Minář.

Členové rady: Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec,

Julie Masopustová a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1,

III. patro, kabinet č. 147, tel./fax: 222 897 261, 728 009 737

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku.

Uzávěrka čísla dne 23. 5. 2019.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.